Noraksts

Civillieta Nr.C27228512/8

Lietvedības Nr.C27-1121-14/8

Lēmums

Rīgā, 2014.gada 12.martā

Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis I.Dzenis,

ar tiesas sēžu sekretāri S.Tretjakovu,

piedaloties sūdzības iesniedzēja AS „SEB banka" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam I.Balmakam,

maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratoram /pers. A/,

2014.gada 26.februārī izskatot atklātā tiesas sēdē AS „SEB banka" sūdzību par maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratora /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" maksātnespējas procesā,

konstatēja:

2010.gada 19.maijā Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā saņemts SIA „Valdemāra parks" (turpmāk tekstā – Parādnieks) pieteikums par ārpustiesas tiesiskās aizsardzības procesa (turpmāk tekstā – ĀTAP) lietas ierosināšanu un ĀTAP īstenošanas pasludināšanu.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas tiesneša 2010.gada 19.maija lēmumu ierosināta Parādnieka ĀTAP lieta.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2010.gada 29.maija lēmumu nolemts: īstenot SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, tiesiskās aizsardzības procesu ārpustiesas tiesiskās aizsardzības procesa gadījumā; apstiprināt SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, tiesiskās aizsardzības procesa pasākumu plānu, kas izstrādāts 2010.gada 17.maijā; noteikt 2 (divus) gadus ilgu termiņu no lēmuma pieņemšanas dienas tiesiskās aizsardzības procesa īstenošanai; iecelt par SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, ārpustiesas tiesiskās aizsardzības procesa administratori /pers. A/, personas kods /personas kods/, sertifikāta nr./numurs/ prakses vieta: /adrese/.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 29.jūnija lēmumu nolemts: pasludināt SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, maksātnespējas procesu, par maksātnespējas procesa iestāšanās dienu nosakot 2012.gada 1.jūniju; izbeigt SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, tiesiskās aizsardzības procesu ārpustiesas tiesiskās aizsardzības procesa gadījumā: iecelt par SIA „Valdemāra parks", vienotais reģistrācijas numurs 40003670486, maksātnespējas procesa administratori /pers. A/, personas kods /personas kods/, sertifikāta Nr./numurs/, prakses vietas adrese: /adrese A/(turpmāk tekstā – Administrators).

2012.gada 1.oktobrī Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā saņemta AS „SEB banka" (turpmāk tekstā – Sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Parādnieka Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP (turpmāk tekstā – Lēmums), ar kuru lūdz: atjaunot termiņu sūdzības iesniegšanai par Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP; atcelt Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP par SEB bankas nodrošinātā kreditora prasījuma atzīšanu LVL 2382382,- apmērā un uzdot Administratoram atzīt SEB bankas nodrošinātā kreditora prasījumu LVL 8679629,00 apmērā.

Sūdzībā, cita starpā, norādīts, ka saskaņā ar Maksātnespējas reģistrā reģistrētiem datiem, kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņš ir 1 (viens) mēnesis no dienas, kad maksātnespējas reģistrā izdarīts ieraksts par parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanu (skaitot no 20.06.2012). Saskaņā ar Maksātnespējas likuma Pārejas noteikumu 5.punktā noteikto, maksātnespējas procesos, kuri uzsākti laika posmā no 2008.gada 01.janvāra līdz 2010.gada 31.oktobrim, tiek piemērotas minētajā laika posmā spēkā esošās Maksātnespējas likuma normas un uz tā pamata izdotie normatīvie akti. Sakarā ar to, ka 29.05.2010 tika pasludināts Parādnieka ĀTAP, attiecībā uz šo maksātnespējas procesu ir piemērojamas minētajā laika posmā spēkā esošās Maksātnespējas likuma normas un uz tā pamata izdotie normatīvie akti. Banka, ievērojot Maksātnespējas likuma 61.panta pirmās daļas 3.punkta,

70.panta nosacījumus, 2012.gada 20.jūlijā iesniedza Administratoram savu nodrošinātā kreditora prasījuma pieteikumu pret Parādnieku. Ar ko Banka paziņoja, ka Bankas kā nodrošinātā kreditora prasījums pret Parādnieku kā Ķīlas devēju uz Parādnieka maksātnespējas pasludināšanas dienu kopsummā sastāda 10734991,22 Ls. Bankas prasījums pret Parādnieku kā Ķīlas devēju izriet no starp Banku un trešajām personām noslēgtiem Kredīta līgumiem un starp Banku un Parādnieku kā Ķīlas devēju, noslēgtiem Ķīlas (hipotēkas) un Komercķīlas līgumiem, uz kā pamata par labu Bankai tika nostiprinātas sekojošās hipotēkas uz Parādniekam piederošiem nekustamiem īpašumiem, kas atrodas /adrese C/; /adrese D/; Sabiedrības ķermeniskiem pamatlīdzekļiem, krājumiem, prasījuma tiesībām: - pirmās kārtas hipotēka 393570,24 Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese C/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.5923, kadastra Nr./numurs A/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08080/12; - pirmās kārtas hipotēka 393570,24 Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese D/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.25588, kadastra Nr./numurs B/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08080/13; - otrās kārtas hipotēka 6676638,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese D/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.25588, kadastra Nr./numurs B/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08082/1; - trešās kārtas hipotēka 6676638,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese C/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.5923, kadastra Nr./numurs A/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008:gadā 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08082/2; - komercķīla ar mantisko prasījumu summu 8679629,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošiem Parādnieka ķermeniskiem pamatlīdzekļiem, krājumiem, prasījuma tiesībām, kā lietu kopību uz ieķīlāšanas brīdi, kā arī lietu kopības nākamam sastāvdaļām, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Komercķīlas līgumu Nr.KD08082/16, Komercķīlas akts Nr. 100137909; - otrās kārtas hipotēka 351402,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese C/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.5923, kadastra Nr./numurs A/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08081/12; - trešās kārtas hipotēka 351402,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese D/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.25588, kadastra Nr./numurs B/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08081/13; - ceturtās kārtas hipotēka 5271030,- Ls apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese D/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.25588, kadastra Nr./numurs B/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08079/1; - ceturtās kārtas hipotēka 5271030,- apmērā uz Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu, kas atrodas /adrese C/, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījums Nr.5923, kadastra Nr./numurs A/, saskaņā ar starp Banku un Parādnieku 2008.gada 25.jūlijā noslēgto Ķīlas (hipotēkas) līgumu Nr.KD08079/2. Bankas kopējas prasījums sastāda 10734991,22, bet ņemot vērā to, ka pret Ķīlas devēju Banka var vērsties tikai reģistrētās ķīlas apmērā, par maksimālo reģistrēto ķīlas tiesību tiek uzskatīts reģistrētās komercķīlas apmērs, t.i. 8679629,- Ls apmērā, saskaņā ar Komercķīlas reģistrācijas aktu Nr.100137909. 2012.gada 26.jūlijā Banka saņēma Parādnieka Administratora 2012.gada 24.jūlija lēmumu Nr.2407/2-VP, ar ko Banka līdz 2012.gada 31.jūlijam bija aicināta novērst konstatētos trūkumus iesniegtajā kreditora prasījumā Parādnieka maksātnespējas procesā. Banka 2012.gada 30.jūlijā iesniedza Administratoram Bankas prasījuma pieteikuma precizējumus. Savukārt 2012.gada 6.augustā Banka saņēma Administratora lēmumu Nr.0108/2-VP ar ko Administrators paziņoja, ka neatzīst pilnā apmērā Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu par kopējo summu 10734991,22 Ls. Banka pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 76.panta pirmo daļu 2012.gada 10.augustā iesniedza Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā sūdzību par Administratora lēmumu Nr.0108/2-VP. 2012.gada 5.septembrī Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa pieņēma lēmumu (lietas Nr.C27202012/9) apmierināt Bankas sūdzību - atcelt Administratora 2012.gada 1.augusta lēmumu par Bankas nodrošinātā kreditora prasījuma noraidīšanu un uzdot Administratoram novērst pieļauto pārkāpumu. 2012.gada 10.septembrī Administrators pieņēma lēmumu Nr.1009/2-VP, ar ko daļēji atzina Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu, t.i. atzina prasījumu 2382382,- Ls apmērā, kas ir Bankai par labu ieķīlāto aktīvu atlikusī bilances vērtība uz 10.09.2012; norādot ka „neatzīst Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu atlikušā daļā 8352609.- Ls apmērā, to pamatojot ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas nolēmumu un Parādnieka aktīvu vērtību lēmuma pieņemšanas dienā. Papildus Administrators paskaidroja, ka lēmuma pieņemšanas dienā prasījuma apmērā par pamatu ņemta Parādnieka nekustamo (ieķīlāto) īpašumu atlikusī bilances vērtība un faktisko debitoru prasījumu kopsumma. Taču lēmums par prasījuma summu tiks grozīts atbilstoši nekustamo īpašumu aktuālajiem vērtējumiem, kas ir tapšanas stadijā tā komplicētības dēļ, un debitoru prasījumu reālo vērtību pēc to pārvērtēšanas. Neatzītā prasījuma summa tiks koriģēta atbilstoši koriģētajam atzītā prasījuma apmēram". Ar šo Banka, kā Ķīlas ņēmējs un attiecīgi nodrošinātais kreditors iesniedz sūdzību par Administratora lēmumu Nr.1009/2-VP. Sūdzību iesniedz saskaņā ar Maksātnespējas likuma 76.panta pirmo daļu, kas nosaka, ka Kreditors ir tiesīgs pārsūdzēt tiesā Administratora lēmumu par sava prasījuma neatzīšanu divu nedēļu laikā no šā lēmuma saņemšanas dienas, bet ne vēlāk kā trīs nedēļas pēc kreditora prasījuma pieteikšanas termiņa beigām (t.i. trīs nedēļas pēc 20.07.2012). Tā kā pirmais Administratora lēmums ir pārsūdzēts ievērojot minētajā pantā noteikto kārtību/termiņu, Banka iesniedz šo sūdzību par Administratora lēmumu divu nedēļu laikā no lēmuma Nr.1009/2-VP saņemšanas brīža, t.i. skaitot no 2012.gada 14.septembra. Jāņem vērā, ka Maksātnespējas likums neparedz pagarināt vai Kreditoram labvēlīgāk noteikt 76.panta pirmajā daļā noteikto termiņu gadījumos, kad Kreditors (Banka) jau vienu reizi veiksmīgi ir izmantojis Maksātnespējas likuma 76.panta pirmajā daļā noteikto tiesību. Banka uzskata, ka šīs termiņš ir atjaunojams, citādi Kreditoram var faktiski tikt liegts izmantot tiesības pārsūdzēt Administratora otro lēmumu par kreditora prasījuma daļējo atzīšanu. Tāpēc Kreditors uzskata, ka ir pamats atjaunot termiņu šīs sūdzības iesniegšanai. Administrators savu lēmumu Nr.1009/2-VP par Bankas nodrošinātā kreditora prasījuma daļēju atzīšanu pamato ar to, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa lēmumā norādīja, ka „Administratora ieskats par kreditora prasījuma summu ir pamatots, jo šajā, konkrētajā gadījumā, ķīlas devējs atbild vien ar ieķīlāto lietu, ķīlas vērtību, ne vairāk". Saskaņā ar Civillikuma 1285.pantu Ķīlas tiesība nevar pārsniegt to prasījumu, par kuru tā atbild. Pilnīgi nolīdzinot pēdējo, izbeidzas arī pirmā; savukārt saskaņā ar Civillikuma 1367.pantu Hipotēka dod kreditoram lietu tiesību uz ieķīlāto nekustamo īpašumu tikai pēc ierakstīšanas zemes grāmatās un Civillikuma 1373.pants nosaka, ka Hipotēku ieraksta zemes grāmatas tikai noteiktas naudas summas apmēra un uz noteiktu nekustamu īpašumu, par kura īpašnieku apzīmēts šajās grāmatās ieķīlātājs. Savukārt Komercķīlas likuma 7.panta otrā daļa nosaka, ka Pusēm komercķīlas līgumā jānosaka maksimālā summa, līdz kurai sniedzas kopējā galvenā prasījuma un blakus prasījumu nodrošinājums. Prasījuma daļa, kas pārsniedz pielīgto maksimālo komercķīlas atbildības apmēru, uzskatāma par nenodrošinātu prasījumu. No minētām normām izriet, ka ķīlas tiesība nevar pārsniegt prasījuma apmēru - pilnīgi apmierinot prasījumu zūd arī ķīlas tiesība, t.i. Bankas nodrošinātā kreditora prasījums ir summa, kas atbilst reģistrētās hipotēkas apmēram, prasījuma daļa, kas pārsniedz reģistrēto hipotēkas atbildības apmēru ir uzskatāma par nenodrošināto prasījumu, bet ņemot vērā to, ka Parādnieks ir ķīlas devējs, nevis pats parādnieks, Bankai ir tikai nodrošinātais prasījums, kas atbilst reģistrētās hipotēkas apmēru. Banka uzskata, ka Administrators nepamatoti ir samazinājis Bankas nodrošinātā kreditora prasījuma apmēru, jo Bankas pieteiktais prasījums attiecas tikai un vienīgi uz nekustamā īpašuma un Parādniekam piederošo ķermenisko pamatlīdzekļu, krājumu, prasījuma tiesību

realizācijā saņemto naudas summu, ar nosacījumu, ka tā nepārsniedz hipotēkas un komercķīlas apmēru. Tāpēc nav objektīvu iemeslu mākslīgi samazināt Bankas nodrošinātā kreditora prasījuma apmēru, jo maksimālo apmēru nosaka reģistrētās hipotēkas un komercķīlas apmērs. Papildus ir jānorāda, ka, kamēr nav realizēta Parādniekam piederošā un Bankai par labu ieķīlātā manta, ne Administrators, ne jebkurš cits nevar precīzi noteikt kāda ir reāla ieķīlātās mantas vērtība. Tāpēc prasījuma atzīšana Parādnieka bilancē norādītās mantas vērtības apmērā nav ne ar ko pamatota. Apsvērumam par ieķīlātas mantas šī brīža tirgus vērtību nav nekādas juridiskas nozīmes Bankas kreditora prasījuma atzīšanas kontekstā. Gadījumā, ja paliks spēkā Administratora lēmums Nr.1009/2-VP un Bankas prasījums tiks atzīts daļēji, t.i., ieķīlātās mantas atlikušās bilances vērtības uz 10.09.2012 apmērā, vai aktuālā vērtējuma apmērā (piespiedu pārdošanas vērtības vai tirgus vērtības apmērā), Banka faktiski būs nepasargāta gadījumā, kad Bankai par labu ieķīlātā manta (minētie nekustamie īpašumi, pamatlīdzekļi un krājumi) tiks realizēti publiskajās izsolēs un no minētās mantas realizācijas atgūtie naudas līdzekļi pārsniegs Administratora atzītā prasījuma apmēru, bet būs mazāki par reģistrētās hipotēkas un komercķīlas apmēru. Lai izvairītos no minētā riska vienīgais risinājums ir atzīt Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu reģistrētas hipotēkas apmērā.

Sūdzība pamatota uz Maksātnespējas likuma 76.panta pirmo daļu, Civilprocesa likuma 363.[17]pantu.

2012.gada 29.oktobrī tiesā saņemts Administratora rakstveida paskaidrojums, kurā, cita starpā, norādīts, ka Administrators saņēmis Bankas sūdzību par Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP, uzskata to par nepamatotu un noraidāmu, bet Administratora lēmumu par pamatotu, ņemot vērā sekojošus apsvērumus. Banka Parādnieka maksātnespējas procesā pieteica nodrošinātā kreditora prasījumu par kopējo summu 10734991,22 LVL. Kā tas minēts sūdzībā, Administrators sākotnēji neatzina kreditora prasījumu pilnā apmērā, tā kā tas pamatots ar blakus prasījumu, kas nodibināts ar ķīlas līgumiem un nodrošina saistību, kas noslēgtas starp Banka un trešajām personām, izpildi, nevis patstāvīgu prasījumu. Par minēto Administratora lēmumu tika iesniegta sūdzība, un to izskatot Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa civillietā Nr.C27202012 pieņēma lēmumu atcelt Administratora lēmumu un uzlikt par pienākumu Administratoram pieņemt jaunu lēmumu. Lēmumā cita starpā tam, ka konkrētos apstākļos Banka ir atzīstama par nodrošināto kreditoru, atzina par pamatotu administratora argumentu, ka „konkrētajā gadījumā ķīlas devējs atbild vien ar ieķīlāto liet, ķīlas vērtībā, ne vairāk. Līdz ar to nevar atzīt pieteikto kreditora prasījumu vairāk kā lielu vērtības, apmērā". Izpildot pieņemto tiesas lēmumu, kas Administratoram ir obligāts, 2012.gada 10.septembrī Administrators pieņēma lēmumu Nr.1009/2-VP, ar kuru Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu atzina daļēji. Proti, ņemot vērā to, ka kreditora prasījuma atzīšanai ir svarīgs ne vien pats prasījums, bet arī tā apmērs, Bankas prasījums tika atzīts Parādnieka mantas, kas ieķīlāta par labu Bankai, apmērā, t.i., par kopējo summu 2382382,- LVL. Minētā summa sastāv no nekustamo īpašumu atlikušās bilances vērtības (lēmuma pieņemšanas dienā īpašumu vērtējums vēl tika gatavots) un bilancē uz maksātnespējas procesa pasludināšanas dienu norādītie debitoru prasījumi, kas ieķīlāti uz komercķīlas pamata. Attiecīgi Bankas kreditora prasījums atlikušajā daļā par kopējo summu 8352609,- Ls, netika atzīts. Lēmumā tāpat norādīts, ka lēmums par prasījuma summu tiks grozīts atbilstoši nekustamo īpašumu aktuālajiem vērtējumiem, un debitoru prasījumu reālo vērtību pēc to pārvērtēšanas. Šāds lēmums tika pieņemts, ņemot vērā, ka noteikt precīzu kreditora prasījuma apmēru nav iespējams, tas ir atkarīgs no aktīvu vērtības. Iespējamie lēmuma grozījumi ir attiecināmi arī uz situāciju, ja bankrota procedūras ietvaros aktīvi tiks pārdoti izsolē. Proti, visi naudas līdzekļi, kas iegūstami Parādnieka maksātnespējas procesā pēc visu izdevumu segšanas ir novirzāmi Bankas prasījuma dzēšanai, tā kā visi aktīvi ir ieķīlāti tai par labu un kopējā ķīlu vērtība krietni pārsniedz pašu aktīvu vērtību. Par minēto lēmumu Banka iesniedza sūdzību, norādot, ka Administrators ir nepamatoti atzinis prasījumu daļēji. Sūdzībā norādīts, ka ķīlas tiesība nevar pārsniegt prasījuma apmēru - pilnīgi apmierinot prasījumu zūd arī ķīlas tiesība, t.i., Bankas nodrošināta kreditora prasījums ir summa, kas atbilst reģistrētas hipotēkas apmēram, (...),Bankai ir tikai nodrošinātais prasījums, kas atbilst reģistrētās hipotēkas apmēram. Minētais arguments ir pretrunā Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas civillietā Nr.C27202012 norādītajam, ka ķīla kalpo ieķīlātās mantas vērtības apmērā (lēmuma motīvu daļas pēdējā rindkopa). Pie tam, tā kā par Bankas prasījumu atbild tikai Parādnieka manta, bet kreditoram prasījumā un administratora lēmumā par kreditora prasījumu ir jānorāda prasījuma apmērs, tad tāds Parādnieka maksātnespējas procesā var būt tikai aktuālās mantas vērtībā. Pretējs lēmums būtu pretrunā minētajam tiesas lēmumam un tajā norādītajam, ka ķīlas devējs atbild vien ar ieķīlāto lietu, ķīlas vērtību, ne vairāk. Tāpat tas būtu pretējs arī Parādniekam pienākumam pēc būtības veikt norēķinu ar Banku tikai tā mantas vērtības apmērā, tā kā Banka nav tiešs Parādnieka kreditors, bet tikai ķīlas ņēmējs. Kā to norādījusi Banka, pieteiktais prasījums attiecas tikai un vienīgi uz nekustamā īpašuma un Parādniekam piederošo ķermenisko pamatlīdzekļu, krājumu, prasījuma tiesību realizācijā saņemto naudas summu, ar nosacījumu, ka tā nepārsniedz hipotēkas apmēru. Pārsūdzētais Administratora lēmums neapdraud Banka tiesības uz prasījuma daļēju dzēšanu ne pie kādiem apstākļiem, tā kā hipotēkas un komercķīlas, kas reģistrētas par labu kreditoram ir spēkā esošas, administratoram ir zināmas, un visi iegūtie līdzekļi, kas nepārsniedz ķīlas apmēru novirzāmi nodrošinātajam kreditoram. Tāpat par pilnībā nepamatotu atzīstams sūdzībā norādītais arguments attiecībā uz risku nesaņemt visus naudas līdzekļus, kas būtu iegūstami publiskās izsolēs un kas pārsniegtu atzīto kreditora prasījumu. Kā tas jau tika izskaidrots Bankai, Administrators savu lēmumu grozīs pie jebkādas apstākļu maiņas, kas attiecināma uz Bankas prasījuma apmēru. Līdz ar to, gadījumā, ja Parādnieka maksātnespējas procesā tiks uzsākta bankrota procedūra un izsolē atsavināti nekustamie īpašumi un debitoru prasījumi, attiecīgais lēmums par Bankas prasījuma apmēru tiks grozīts un tajā tiks norādīts aktuālais kreditoram izmaksājamais apmērs pēc visu izdevumu segšanas. Tas nekādā veidā nerada risku nesaņemt visus naudas līdzekļus aktīvu atsavināšanas gadījumā, tā kā Administratoram nav nekāda tiesiska pamata tos izmaksāt nenodrošinātajiem kreditoriem. 16.10.2012. Administrators saņēma Parādnieka nekustamo īpašumu vērtējumu, kuru tirgus vērtība noteikta 759000,- Ls, un piespiedu pārdošanas vērtība (kas izsoles gadījumā būtu vienlaikus izsoles sākumcena) 500000,- Ls apmērā. Ņemot vērā to, ka ir aktualizēta Parādnieka aktīvu vērtība, Administratora lēmums Nr.1009/2-VP ir atcelts/grozīts un 2012.gada 19.oktobrī pieņemts jauns lēmums Nr.1910/2-VP. Ar to Administrators ir atzinis Bankas nodrošinātā kreditora prasījumu par kopējo summu 1177166,- Ls (nekustamo īpašumu tirgus vērtība un debitoru prasījumi). Tā kā sūdzība iesniegta par lēmumu, kurš Parādnieka maksātnespējas procesā nav aktuāls, Administrators neiebilst, ka sūdzība aptver arī jauno Administratora lēmumu Nr. 1910/2-VP, jo pēc būtības tas pieņemts uz tiem pašiem pamatiem kā pārsūdzētais lēmums. Proti, izpildot un pamatojoties uz Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas lēmumu civillietā Nr.C27202012. Ekonomijas un lēmuma pieņemšanas pēc būtības par Administratora lēmumu nolūkā, sūdzība būtu skatāma arī par jauno lēmumu, kuru Administrators pievieno paskaidrojumiem. Tas ir zināms nodrošinātajam kreditoram, šīs sūdzības sakarā apturēta Parādnieka 2012.gada 22.oktobra kreditoru sapulce nolūkā noskaidrot Administratora lēmumu pamatotību. Ņemot vērā visus izklāstītos argumentus, kā arī iespēju nodrošināt Bankas tiesības uz naudas līdzekļiem, kas iegūstami no Parādnieka aktīviem, Administrators Bankas iesniegto sūdzību atzīst par nepamatotu un noraidāmu. Pamatojoties uz Maksātnespējas likuma pārejas noteikumu 5. punktu, kā arī Civilprocesa likuma pārejas noteikumu 46. punktu, 363.panta septīto un astoto daļu un 363.[11]pantu, administrators lūdz tiesu noraidīt Bankas 2012.gada 26.septembra sūdzību par Parādnieka maksātnespējas procesa Administrator lēmumu; - atzīt SIA „Valdemāra parks"

administratora/pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP par likumīgu.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 14.novembra lēmumu noraidīta AS „SEB banka" sūdzība par administratores /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP, kas pieņemts SIA „Valdemāra parks" maksātnespējas procesā.

Ar Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 31.janvāra lēmumu Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 14.novembra lēmums atcelts un AS „SEB banka" sūdzību par maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratores /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP nodot jaunai izskatīšanai tai pašai tiesai citā sastāvā.

Tiesas sēdē Administrators iesniedza rakstveida paskaidrojumu, kurā norādīts, ka Banka Parādnieka maksātnespējas procesā pieteica nodrošinātā kreditora prasījumu par kopējo summu 10734991,22 Ls, to pamatojot ar reģistrēto hipotēku un komercķīlu apmēru. Kā tas minēts sūdzībā, Administrators sākotnēji neatzina kreditora prasījumu pilnā apmērā, jo tas pamatots ar blakus prasījumu, kas nodibināts ar ķīlas līgumiem un nodrošina saistību, kas noslēgtas starp Banku un trešajām personām, izpildi, nevis patstāvīgu prasījumu. Par minēto Administratora lēmumu tika iesniegta sūdzība, un to izskatot Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa 2012.gada 5.septembrī pieņēma lēmumu atcelt Administratora lēmumu un uzlikt par pienākumu Administratoram pieņemt jaunu lēmumu. Lēmumā, cita starpā tam, ka konkrētos apstākļos Banka ir atzīstama par nodrošināto kreditoru, atzina par pamatotu administratora argumentu, ka „konkrētajā gadījumā ķīlas devējs atbild vien ar ieķīlāto lielīt, ķīlas vērtību, ne vairāk. Līdz ar to nevar atzīt pieteikto kreditora prasījumu vairāk kā lietu vērtības apmērā". Izpildot pieņemto tiesas lēmumu, kam ir likuma spēks un kas ir saistošs, 2012.gada 10.septembrī Administrators pieņēma lēmumu Nr.1009/2-VP, ar kuru daļēji atzina kreditora prasījumu 2382382,- Ls jeb parādnieka mantas bilances atlikušajā apmērā, pārējā daļā prasījumu neatzīstot. Par šo lēmumu Banka iesniedza sūdzību, norādot, ka Administrators ir nepamatoti atzinis prasījumu daļēji. sūdzībā norādīts, ka ķīlas tiesība nevar pārsniegt prasījuma apmēru - pilnīgi apmierinot prasījumu zūd arī ķīlas tiesība, t.i., Bankas nodrošināta kreditora prasījums ir summa, kas atbilst reģistrētās hipotēkas apmēram, (...), Bankai ir tikai nodrošinātais prasījums, kas atbilst reģistrētās hipotēkas apmēram. Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa, izskatot sūdzību, 2012.gada 14.novembrī taisīja lēmumu, ar kuru atzina, ka Administratoram ir saistošs Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmums lietā Nr.27202012/9 un jebkāda iejaukšanās tiesas darbā nav pieļaujama. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 203.panta piekto daļu tiesas lēmumam ir tāds pats spēks ka spriedumam, kas ir stājies likumīgā spēkā un tas ir obligāts un izpildāms visā valsts teritorijā. Tiesa, izskatot sūdzību par Administratora lēmumu, neesot tiesīga pārvērtēt Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmumu, tai skaitā, Administratoram uzlikto pienākumu un pieņemt pretēju lēmumu, jo tas radītu pamattiesību - vienlīdzības likuma un tiesas priekšā un tiesību uz taisnīgu tiesu - pārkāpumu. Tāpat, tiesa konstatēja, ka sūdzību iesniedzis tas pats kreditors, par to pašu kreditora prasījumu, līdz ar ko tiesa ir tiesīga konstatēt, vai iepriekšējais lēmums, ar kuru tāda pati sūdzība jau skatīta un uzlikts pienākums Administratoram, ir ievērots un trūkumi novērsti. Arguments, ka Administratoram bija jāpaziņo Bankai par sagatavotajiem vērtējumiem ir nepamatots, jo Administrators nav veicis tiesu izpildītāja darbības izsoles rīkošanai, bet gan vērtējis Parādnieka mantu. Tiesa atzinusi, ka Administratora lēmums ir pamatots, jo pieņemts, pamatojoties uz faktiskajiem apstākļiem un precīzi izpildot tiesas lēmumā noteikto pienākumu, un tas atbilst Maksātnespējas likuma 74.panta pirmajai daļai. Pamatojoties uz Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 31.janvāra lēmumu Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 14.novembra lēmums atcelts un Bankas sūdzība par Parādnieka Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP nodota jaunai izskatīšanai tai pašai tiesai citā sastāvā. Administrators Bankas sūdzību uzskata par nepamatotu un noraidāmu, bet Administratora rīcību par likumīgu un lēmumu par pamatotu, ņemot vērā šādus apsvērumus. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 203.panta piekto daļu spriedumam, kas stājies likumīgā spēkā, ir likuma spēks, tas ir obligāts un izpildāms visā valsts teritorijā, un to var atcelt tikai likumā noteiktajos gadījumos un kārtībā. Tāpat, atbilstoši likuma „Par tiesu varu" 16.panta trešajai un ceturtajai daļai likumā noteiktajā kārtībā spriedums ir saistošs tiesai, izskatot citas lietas, kas saistītas ar šo lietu. Šādam spriedumam ir likuma spēks, visiem tas ir obligāts un pret to jāizturas ar tādu pašu cieņu kā pret likumu. Tas ir attiecināms uz visiem tiesu nolēmumiem, kas stājušies likumīgā spēkā un tie ir saistoši arī pašām tiesām. Nepamatota ir Senāta atsauce uz to, ka tiesas lēmums, kurā ir dota pretēja tiesību normām interpretācija, nav jāievēro. Tas ir pretrunā tiesu praksei un tiesvedībai civilprocesuālā kārtībā kopumā, pretējā gadījumā neviens no tiesas nolēmumiem, kas vienai no pusēm šķiet pretējs tiesību normām nav jāpilda, lai arī stājies spēkā. Administratoram nav tiesību neievērot spēkā esoša tiesas nolēmuma argumentāciju un pieņemt tam pretēju lēmumu, jo tad zūd gan esoša tiesas nolēmuma likuma spēks, gan tā izpildāmības spēks, kā arī virkne tiesību principu. Tāpat, Administratora ieskatā, spēkā esošs tiesas nolēmums starp tām pašām pusēm, par to pašu priekšmetu ir saistošs arī tiesai un to, visu pirms, noteic tiesiskās noteiktības princips. Konkrētajā tiesiskajā situācijā pirmās instances tiesa bija vērtējusi kreditora prasījuma pamatus un būtību, un argumentēti nonākusi pie secinājumiem, kas Administratoram jāņem vērā, pieņemot lēmumu par ķīlas ņēmēja prasījuma atzīšanu ķīlas devēja maksātnespējas procesā. Saskaņā ar Civilprocesa likuma pārejas noteikumu 46.punktu un Civilprocesa likuma redakcijas, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim, 363.^{11}panta otro daļu, ja tiesa atzīst, ka pārsūdzētais administratora lēmums vai rīcība neatbilst normatīvo aktu prasībām, tā apmierina sūdzību un uzdod administratoram novērst pieļauto pārkāpumu. Bet saskaņā ar šā panta trešo daļu, ja tiesa konstatē, ka pārsūdzētais administratora lēmums vai rīcība ir likumīga, tā sūdzību noraida. No šīm tiesību normām izriet, ka tiesa, izskatot sūdzību par administratora lēmumu, vērtē administratora rīcības likumību un lēmumu atbilstību normatīvo aktu prasībām. Tā kā ir spēkā esošs Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmums, tas ir saistošs un tam ir likuma spēks, administratora rīcību nevar atzīt par pretēju normatīvo aktu prasībām vai nelikumīgu, ja savu lēmumu administrators ir pamatojis ar šo spēkā esošo tiesas nolēmumu, ar kuru faktiskie apstākļi parādnieka maksātnespējas procesā ir izspriesti. Administratora ieskatā, tiesa, skatot atkārtotu sūdzību par Administratora lēmumu, pamatoti atzinusi, ka Administrators ir ievērojis normatīvos aktus un likumīgi pieņēmis lēmumu, kas precīzi izpilda spēkā esošu un izpildāmu tiesas nolēmumu, kam ir likuma spēks. Administrators vērš tiesas uzmanību uz īpašu apstākli, kas būtu ņemams vērā sūdzības izskatīšanas gaitā. Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 76.panta pirmās daļas pirmo teikumu kreditors ir tiesīgs pārsūdzēt tiesā administratora lēmumu par sava prasījuma neatzīšanu divu nedēļu laikā no šā lēmuma saņemšanas dienas, bet ne vēlāk kā trīs nedēļas pēc kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņa beigām. Administrators, ņemot vērā faktisko apstākļu maiņu jeb saņemtos nekustamo īpašumu vērtējumus, 2012.gada 19.oktobrī pieņēma lēmumu Nr.1910/1-VP, ar kuru precizēja atzītā kreditora prasījuma apmēru uz 1177166 Ls, kas sastāv no nekustamo īpašumu tirgus vērtības, nevis piespiedu pārdošanas vērtības un atlikušās debitoru prasījumu vērtības, bet pārējā daļā prasījumu neatzina. Par šo Administratora lēmumu Banka sūdzību tiesā neiesniedza, atzīstot to par sev saistošu. Šāda lēmuma spēkā esība ir kreditora izvēle un tas šo lēmumu atzinis par sev saistošu. Ņemot vērā, ka Administrators jau vienu reizi ir skatījis kreditora prasījumu un rezultātā ir pieņēmis lēmumu to atzīt daļā un kreditors to nav pārsūdzējis, uzskatāms, ka Administrators lēmumu par šā kreditora prasījumu jau ir pieņēmis. Un Administratoram nav pamata skatīt vēlreiz to pašu kreditora prasījumu, kas jau parādnieka maksātnespējas procesā ir atzīts. Pretējā gadījumā kreditors pēc procesuālo termiņu nokavējuma ar tiesas līdzdalību varētu novērst trūkumus, pārkāpjot likumā noteiktos

pārsūdzības termiņus. Administratora 2012.gada 19.oktobra lēmums Nr.1910/1-VP ir spēkā esošs un Administratoram nav pamata vēlreiz skatīt tāda kreditora prasījumu, par kuru ir pieņemts lēmums, bet kas nav pārsūdzēts likumā noteiktā termiņā. Pie tam, tiesai, skatot sūdzību par Administratora lēmumu ir jāvērtē nevis kreditora prasījuma pamatotība vai tā atzīšana kā tāda, bet gan Administratora rīcības likumība un atbilstība normatīvajiem aktiem, kas pārsūdzētā lēmuma gadījumā tika darīts - lēmums pieņemts, pamatojoties uz spēkā esošu tiesas nolēmumu parādnieka maksātnespējas procesā. Ja tiesa šo sūdzību apmierina un atceļ Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP, Bankas kreditora prasījums ir atzīts saskaņā ar 2012.gada 19.oktobra lēmumu Nr.1910/1-VP 1177166 Ls apmērā un ir iekļaujams nodrošināto kreditoru reģistrā. Un tiesai nav pamata uzlikt Administratoram pienākumu novērst pieļauto pārkāpumu, jo Administrators jau šā kreditora prasījumu ir atzinis ar citu lēmumu. Sūdzības apmierināšanas gadījumā Administratoram jāprecizē nodrošināto kreditoru reģistrs, to papildinot ar nepārsūdzēto lēmumu. Augstākās tiesas Civillietu departamenta lēmumā norādītais, ka ar Administratora lēmumu par daļēju kreditora prasījuma atzīšanu tiekot aizskartas Bankas kā kreditora tiesības Maksātnespējas likuma 99. panta piektās daļas tvērumā, nav pamatots. Bankas hipotēkas, kas reģistrētas Parādniekam piederošo nekustamo īpašumu zemesgrāmatu nodalījumos, un komercķīlas Komercķīlu reģistrā nav un netiks dzēstas līdz netiks veikts pilnīgs norēķins. Pārsūdzētajā Administratora lēmumā ir norādīts, ka gadījumā, ja Parādnieka manta tiks atsavināta Parādnieka bankrota procedūras ietvaros, visi naudas līdzekļi pēc maksātnespējas procesa izdevumu segšanas tiks novirzīti nodrošinātā kreditora prasījuma dzēšanai un atbilstoši tam tiks precizēts lēmums par nodrošinātā kreditora prasījuma apmēru. Tādā veidā tiks arī nodrošināts, ka par neapmierināto kreditora prasījuma daļu Banka neiegūs nenodrošinātā kreditora tiesības, kas tai nepienākas kā Parādnieka ķīlas ņēmējam. Administrators piekrīt tam, ka konkrētajā maksātnespējas procesā Bankai ir nodrošinātā kreditora prasījums pret Parādnieku. Taču tas nevar tikt atzīts reģistrētās ķīlas apmērā, jo, pirmkārt, tā neatbilst reālā parāda apmēram, otrkārt, tā pilnībā liedz kreditora kopuma un parādnieka tiesības uz citiem Parādnieka maksātnespējas risinājumiem - izlīgumu vai sanāciju. Administratora pienākums ir nodrošināt efektīvu un likumīgu maksātnespējas procesa norisi, ievērojot kreditora kopuma, nevis pakļaujot parādnieka maksātnespējas procesu tikai viena kreditora tiesībām un interesēm. Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 5.panta pirmās daļas 1.punktu viens no maksātnespējas procesa mērķiem ir atjaunot maksātnespējas subjekta maksātspēju un aizsargātu kreditoru kopuma intereses, piemērojot izlīgumu vai sanāciju. Par kreditoru kopumu uzskatāmi visi parādnieka kreditori, nevis viens nodrošinātais kreditors, kuram nav balsstiesību lēmumu pieņemšanā par parādnieka maksātnespējas stāvokļa risinājumu. Parādnieks nav Bankas parādnieks, bet gan ir tikai ķīlas devējs. Maksātnespējas likums kā vienu no maksātnespējas procesa stāvokļa risinājumiem paredz sanāciju, kas izpaužas kā finansiālo, tiesisko un organizatorisko pasākumu kopums, kura mērķis ir novērst parādnieka iespējamo bankrotu un atjaunot viņa maksātspēju. Par maksātnespējas procesa stāvokļa risinājumu balso tikai nenodrošinātie kreditori. Savukārt, nodrošinātā kreditora prasījums tiek iekļauts kā prioritārs prasījums, ar tiesībām, papildus maksājumiem sakarā ar atzītā prasījuma atmaksu, saņemt atlīdzību par viņa tiesību ierobežošanu sanācijas laikā sešu procentu apmērā gadā vai Latvijas Bankas noteiktās refinansēšanas likmes apmērā sanācijas plāna apstiprināšanas dienā atkarībā no tā, kura no šīm likmēm ir lielāka. Administrators piekrīt Augstākās tiesas Civillietu departamenta lēmumā norādītajam, ka maksātnespējas tiesiskā regulējuma ietvaros ar ķīlu nodrošinātais kreditors ir tiesīgs saņemt sava prasījuma apmierinājumu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā no mantas vērtības tās pārdošanas procesa ietvaros. Taču lēmumā nepamatoti nav norādīts, ka nodrošinātais kreditors var gūt sava prasījuma apmierinājumu arī sanācijas procesā, pie kam saņemot atlīdzību par viņa tiesību ierobežošanu sanācijas laikā. Un šāda kārtība nav nedz sekundāra, nedz mazāk svarīga, nedz arī nodrošinātajam kreditoram ir vairāk tiesību kā nenodrošinātajiem kreditoriem vai kreditoru kopumam. Bankas tiesības un intereses ar Administratora lēmumu (arī spēkā esošo lēmumu) aizskartas netiek, bet sūdzībā norādītais arguments, ka šāda lēmuma gadījumā nodrošinātā kreditora tiesības saņemt visus naudas līdzekļus no ieķīlātās mantas pārdošanas ir aplams un nepamatots. Arī izsoles dienā būs tikai viena mantas nosolītā cena, par kuru dzēšams nodrošinātais prasījums, tāpat kā vērtējuma sagatavošanas dienā tā ir viena un tāda, kāda tā ir konkrētajai lietai saskaņā ar sertificētu vērtētāju vērtējumu. Parādnieka maksātnespējas procesā ir apstiprināts sanācijas plāns un tas tiek pildīts pienācīgā kārtā, nodrošinātajam kreditoram vien veicot norēķinu vismaz 155400 Ls, apmērā par nodrošināto prasījumu un 38621,40 Ls apmērā kā atlīdzību par tiesību ierobežošanu sanācijas laikā. Bet par visu sanācijas laiku saskaņā ar sanācijas plānu Bankai papildus atzītajam prasījumam 784795 Ls plānots izmaksāt atlīdzību vismaz 11703,- Ls apmērā, kas kopā ar atzīto kreditora prasījumu sastāda vismaz 902098,- Ls jeb vismaz 1283569 EUR. Šāda summa ir krietni lielāka par nekustamo īpašumu piespiedu pārdošanas vērtību 461520 Ls, kas ir 60% no tirgus vērtības, un ar kuru tiktu sākta izsole. Līdz ar ko nevar uzskatīt, ka Banka jebkādā veidā ciestu no tā, ka tās prasījums atzīts vien Parādnieka mantas vērtībā, pie tam līdz maksātnespējas procesa izbeigšanas vai bankrota procedūras uzsākšanas dienai nedzēšot hipotēkas un komercķīlas, kas nostiprinātas par labu Bankai. Norādītais sanācijas process nav patvaļīgs maksātnespējas procesa risinājums, bet gan Maksātnespējas likumā reglamentēts maksātnespējas risinājums, kura piemērošana ir neiespējama un aplama, ja Bankas kreditora prasījums tiktu atzīts reģistrēto ķīlu apmēra, jo parādnieks ir tikai ķīlas devējs un tam un tā pārējiem kreditoriem nav jācieš vairāk kā tikai ieķīlātās mantas apmērā, tikai uz ko ir tiesības nodrošinātajam kreditoram Parādnieka maksātnespējas procesā. Sūdzībā norādīts, ka Bankai nav bijis iespēju apstrīdēt izstrādātos vērtējumus. Šāds apgalvojums nepelna nekādu ievērību, tā kā tikai Administratora pienākumos ir procesa virzība, Parādnieka mantas apgūšana un inventarizāciju. Bet Maksātnespējas likums neparedz kreditoram tiesības un kārtību, kādā var pārsūdzēt sertificētu vērtētāju vērtējumus, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar Civilprocesa likumu manta vērtējama izsoles vajadzībām. Konkrētie vērtējumi izstrādāti tikai nolūkā noskaidrot parādnieka aktīvu vērtību atzīstamā kreditora prasījuma apmēra noteikšanai, nevis izsoļu organizēšanai. Lūgt izstrādāt mantas vērtējumus ir Administratora prerogatīva, pretējā gadījumā maksātnespējas process pārvērtīsies nebeidzamā pārvērtēšanā un būs neefektīvs. Līdz ar to minētais arguments norādīts tikai skata pēc un nepelna nekādu ievērību. Par pilnībā nepamatotu atzīstams sūdzībā norādītais arguments attiecībā uz risku nesaņemt visus naudas līdzekļus, kas būtu iegūstami publiskās izsolēs un kas pārsniegtu atzīto kreditora prasījumu. Kā tas jau tika izskaidrots Bankai, Administrators savu lēmumu grozīs pie jebkādas apstākļu maiņas, kas attiecināma uz Bankas prasījuma apmēru. Līdz ar to, gadījumā, ja Parādnieka maksātnespējas procesā tiks uzsākta bankrota procedūra un izsolē atsavināti nekustamie īpašumi un debitoru prasījumi, attiecīgais lēmums par Bankas prasījuma apmēru tiks grozīts un tajā tiks norādīts aktuālais kreditoram izmaksājamais apmērs pēc visu izdevumu segšanas. Tas nekādā veidā nerada risku nesaņemt visus naudas līdzekļus aktīvu atsavināšanas gadījumā, tā kā Administratoram nav nekāda tiesiska pamata tos izmaksāt nenodrošinātajiem kreditoriem. Ņemot vērā visus izklāstītos argumentus, kā arī saskatot iespēju nodrošināt Banka tiesības uz naudas līdzekļiem, kas iegūstami no Parādnieka aktīviem, Administrators Bankas iesniegto sūdzību uzskata par nepamatotu un noraidāmu. Pamatojoties uz Maksātnespējas likuma pārejas noteikumu 5.punktu, kā arī Civilprocesa likuma pārejas noteikumu 46. punktu, 363.^{11}panta trešo daļu, administrators lūdz tiesu: noraidīt AS „SEB Banka", reģistrācijas Nr.40003151743, 2012.gada 26.septembra sūdzību par MSIA „Valdemāra parks" maksātnespējas procesa administratores lēmumu; - atzīt SIA „Valdemāra parks" administratora /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP par likumīgu.

Tiesas sēdē Bankas pilnvarotais pārstāvis sūdzību uzturēja uz tajā norādīto apstākļu kopuma un pamata. Tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi pēc būtības atbilst sūdzībā norādītajam. Papildus lūdza atcelt Administratora 2012.gada 19.oktobra lēmumu Nr.1910/1-VP, jo pēc būtības minētais lēmums pieņemt pretlikumīgi. Lūdza pieņemt blakus lēmumu par Administratora rīcību, pieņemot 2012.gada 19./oktobra lēmumu Nr.1910/1-VP, to nosūtot VA „Maksātnespējas administrācija" un prokuratūrai. Lūdz sūdzību apmierināt.

Tiesas sēdē Administrators sūdzību neatzina, iesniedza rakstveida paskaidrojumu, ko tiesas sēdē nolasīja. Lūdza sūdzību atzīt par nepamatotu un noraidīt.

Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot un novērtējot sūdzības un lietā esošos dokumentus, atzīst, ka sūdzība ir pamatota un ir apmierināma daļēji.

Civilprocesa likuma Pārejas noteikumu 46.pants nosaka, ka tiesiskās aizsardzības procesam, ārpustiesas tiesiskās aizsardzības procesam, juridiskās personas maksātnespējas procesam, kā arī fiziskās personas maksātnespējas procesam, kas uzsākts līdz 2010.gada 31.oktobrim, piemēro šā likuma 46., $46.^1$ un $46.^2$ nodaļu redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim, un pārejas noteikumu 42.punktu.

Maksātnespējas likuma Pārejas noteikumu 5.pants nosaka, ka tiesiskās aizsardzības procesos un maksātnespējas procesos, kuri uzsākti laika posmā no 2008.gada 1.janvāra līdz 2010.gada 31.oktobrim, tiek piemērotas minētajā laika posmā spēkā esošā Maksātnespējas likuma normas un uz tā pamata izdotie normatīvie akti.

Civilprocesa likuma $363.^8$panta septītā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka tiesa izskata sūdzību par kreditoru sapulces lēmumu, sūdzību par administratora lēmumu vai rīcību, kā arī sūdzību par Maksātnespējas administrācijas pieņemto lēmumu par administratora rīcību maksātnespējas procesā vai tiesiskā pienākuma uzlikšanu.

Civilprocesa likumā $363.^{11}$panta otrā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka, ja tiesa atzīst, ka pārsūdzētais administratora lēmums vai rīcība neatbilst normatīvo aktu prasībām, tā apmierina sūdzību un uzdod administratoram novērst pieļauto pārkāpumu.

Maksātnespējas likuma 76.panta pirmā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka kreditors ir tiesīgs pārsūdzēt tiesā administratora lēmumu par sava prasījuma neatzīšanu divu nedēļu laikā no šā lēmuma saņemšanas dienas, bet ne vēlāk kā trīs nedēļas pēc kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņa beigām. Ja attiecīgais kreditora prasījums iesniegts pēc kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņa beigām, kreditors ir tiesīgs pārsūdzēt tiesā administratora lēmumu par viņa prasījuma neatzīšanu ne vēlāk kā mēneša laikā pēc lēmuma pieņemšanas dienas.

Administrators norādīja, ka pārsūdzēto lēmumu pieņēma izpildot Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmumu, kā arī ar 2012.gada 19.oktobra lēmumu precizēja 2012.gada 10.septembra lēmumu. Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmums ir spēkā, tas nav apstrīdēts.

Administratora tiesas sēdē iesniegtais rakstveida paskaidrojums pēc būtības analoģisks Latvijas Republikas Augstākajai tiesas Civillietu departamentam iesniegtajam rakstveida paskaidrojumam, kad lieta tika skatīta kasācijas instancē (l.l.77-79), Latvijas Republikas Augstākajai tiesas Civillietu departaments ir izvērtējis Administratora viedokli un sniegtos paskaidrojumu savā 2014.gada 31.janvāra lēmumā, sniedzot savu vērtējumu par minētajiem apstākļiem: „AS „SEB banka" nodrošinātā kreditora prasījums pamatots ar publisku komercķīlu un hipotēkām. Lietas materiāli nesatur informāciju par to, ka par kreditora prasījumu starp banku un MSIA „Valdemāra parks" pastāvētu strīds. Ne Maksātnespējas likums, ne citas tiesību normas neparedz administratoram tiesības vērtēt nodrošinātā kreditora prasījumu pēc bilances vērtības vai kādiem citiem kritērijiem, kā tikai pēc faktiskā prasījuma apmēra un ķīlas līgumos noteiktās nodrošinātā prasījuma maksimālās summas. Līdz ar to administratores rīcība, atzīstot prasījumu atlikušās bilances vērtības un faktisko debitoru prasījumu kopsummas apmērā, ir pretēja Maksātnespējas likuma 73.panta pirmās daļas un 74.panta pirmās daļas prasībām, kā arī Civillikumā un Komercķīlas likumā nostiprinātajai ķīlas tiesības būtībai (Civillikuma 1285., 1373.pants, Komercķīlas likuma 7.panta otrā daļa). Civilprocesa likuma 363.11 pants nosaka tiesas pienākumu pārbaudīt pārsūdzētā administratora lēmuma atbilstību normatīvo aktu prasībām. Līdz ar to tiesa, vērtējot tikai administratores lēmuma atbilstību Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmumam, bet, nevērtējot administratores rīcības un lēmuma atbilstību Maksātnespējas likuma, Civillikuma un Komercķīlas likuma normām, nav nodrošinājusi likumam atbilstošu procesuālo kārtību, tādējādi pieļaujot procesuālo tiesību normu pārkāpumu. Saskaņā ar Maksātnespējas likuma (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 1.novembrim) 6.pantu nodrošinātais kreditors ir kreditors, kura prasījuma tiesības ir nodrošinātas ar komercķīlu, zemesgrāmatā vai kuģu reģistrā reģistrētu hipotēku. Gan Civillikuma sestās nodaļas „Ķīlas tiesība" normas (1278.-1380.pants), gan Komercķīlas likuma 4.pants attiecas uz ķīlu kā lietu tiesību. Civillikuma 1278.pants noteic, ka ķīlas tiesība ir tāda tiesība uz svešu lietu, uz kuras pamata šī lieta nodrošina kreditoram viņa prasījumu tādā kārtā, ka viņš var no tās dabūt šā prasījuma samaksu. Saskaņā ar Civillikuma 1290.pantu un Komercķīlas likuma 7.pantu ķīla atbild par saistību un visiem no tās izrietošiem blakus prasījumiem. Tādejādi ar ķīlu (hipotēku, komercķīlu) nodrošinātā saistība atbild par parādu nodrošinājuma apmērā. Tās mērķis ir nodrošināt prasību tā, lai kreditors no ieķīlātās lieta varētu dabūt sava prasījuma segšanu. Maksātnespējas likuma 73.panta pirmā daļa noteic, ka administrators pārbauda kreditoru prasījumu pamatotību un atbilstību normatīvo aktu prasībām. Saskaņā ar likuma 74.panta pirmo daļu pēc kreditoru prasījumu pārbaudes administrators pieņem pamatotu lēmumu par kreditora prasījuma atzīšanu, neatzīšanu vai daļēju atzīšanu. Administrators pilnībā vai daļēji neatzīst kreditora prasījumu, par kuru pastāv strīds starp parādnieku un kreditoru. Civillietu departamenta ieskatā ir pamatots protestā norādītais, ka tiesību normas neparedz administratoram tiesības vērtēt nodrošinātā kreditora prasījumu pēc ieķīlātās mantas bilances vērtības vai kādiem citiem kritērijiem, kā tikai pēc faktiskā prasījuma un ķīlas līgumos noteiktās nodrošinātā prasījuma summas, par kuru konkrētā gadījumā strīds starp ķīlas parādnieku un kreditoru nepastāv. Šādi ar pārsūdzēto administratores lēmumu, daļēji atzīstot nodrošinātā kreditora AS „SEB banka" prasījumu lietu vērtības apmērā tā izlemšanas brīdī, pamatojoties uz Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmumā doto skaidrojumu šī kreditora prasījuma apmērā noteikšanā, tiek aizskartas AS „SEB banka" kā nodrošinātā kreditora ar likumu noteiktās tiesības saņemt no ieķīlātās lietas līdzekļus sava prasījuma segšanai, jo saskaņā ar Maksātnespējas likuma 99.panta piekto daļu, pārdodot ieķīlāto lietu, kreditoru prasījumi tiek apmierināti tikai atzītajā apmērā. Maksātnespējas tiesiskā regulējuma ietvaros ar ķīlu nodrošinātais

kreditors ir tiesīgs saņemt sava prasījuma apmierinājumu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā no mantas vērtības tās pārdošanas procesa ietvaros. Normatīvais akts ar vislielāko spēku ir likums. Savukārt tiesas nolēmums ir tiesu varas akts, tiesību normu piemērošanas individuāls akts. Tādejādi citā tiesas lēmumā pretēji tiesību normām dotā ķīlas interpretācija, turklāt, pamatojoties vien uz administratores viedokli par kreditora prasījuma summas apmēru, neatbrīvo tiesu no pienākuma ievērot Civilprocesa likuma 363.^{17}pantā noteikto tiesas pienākumu pārbaudīt pārsūdzētā administratores lēmuma atbilstību normatīvo aktu prasībām.”.

Bankas pārstāvis lūdza atcelt arī Administratora 2012.gada 19.oktobra lēmumu Nr.1910/1-VP, ar kuru Administrators atzīst Bankas kreditoru prasījumu 1177166 LVL apmērā un neatzīst Bankas kreditora prasījumu 9557825,22 LVL apmērā.

Civilprocesa likuma 192.pants nosaka, ka tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas. Tiesa, sistēmiski piemērojot Civilprocesa likuma 192.panta nosacījumus, norāda, ka tiesai nav pamata lemt par Administratora 2012.gada 19.oktobra lēmuma Nr.1910/1-VP pamatotību vai nepamatotība un lemt par tā atcelšanu, jo sūdzība iesniegta par Administratora 2012.gada 10 septembra lēmums Nr.1009/2-VP.

Sūdzībā pieteikts lūgums atjaunot termiņu šīs sūdzības iesniegšanai par Administratora 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP. Kā izriet no lietā esošajiem materiāliem, sūdzība iesniegta termiņā, kā dēļ nav lemjams par procesuālā termiņa atjaunošanu.

Maksātnespējas likuma 73.panta pirmā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka administrators pārbauda kreditoru prasījumu pamatotību un atbilstību normatīvo aktu prasībām.

Maksātnespējas likuma 74.panta pirmā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka pēc kreditoru prasījumu pārbaudes administrators pieņem pamatotu lēmumu par kreditora prasījuma atzīšanu, neatzīšanu vai daļēju atzīšanu. Administrators pilnībā vai daļēji neatzīst kreditora prasījumu, par kuru pastāv strīds starp parādnieku un kreditoru.

Tiesa, izskatot iesniegto sūdzību, nekonstatē, ka par Bankas pieteikto kreditora prasījumu pastāv strīds starp Parādnieku un Banku, ko arī savā 2014.gada 31.janvāra lēmumā norādīja Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments, ko neapstrīd ne Banka, ne Administrators.

Civillietu departamenta ieskatā ir pamatots protestā norādītais, ka tiesību normas neparedz administratoram tiesības vērtēt nodrošinātā kreditora prasījumu pēc ieķīlātās mantas bilances vērtības vai kādiem citiem kritērijiem, kā tikai pēc faktiskā prasījuma un ķīlas līgumos noteiktās nodrošinātā prasījuma summas, par kuru konkrētā gadījumā strīds starp ķīlas parādnieku un kreditoru nepastāv. Šādi ar pārsūdzēto administratores lēmumu, daļēji atzīstot nodrošinātā kreditora AS „SEB banka” prasījumu lietu vērtības apmērā tā izlemšanas brīdī, pamatojoties uz Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 5.septembra lēmumā doto skaidrojumu šī kreditora prasījuma apmērā noteikšanā, tiek aizskartas AS „SEB banka” kā nodrošinātā kreditora ar likumu noteiktās tiesības saņemt no ieķīlātās lietas līdzekļus sava prasījuma segšanai, jo saskaņā ar Maksātnespējas likuma 99.panta piekto daļu, pārdodot ieķīlāto lietu, kreditoru prasījumi tiek apmierināti tikai atzītajā apmērā.

Kā redzams no Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments 2014.gada 31.janvāra lēmuma, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 14.novembra lēmums atcelts uz tā apstākļa pamata, ka tiesa nav atbilstoši Civilprocesa likumā noteiktajam vērtējusi – vai pārsūdzētais Administratora lēmums atbilst normatīvo aktu prasībām.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments 2014.gada 31.janvāra lēmumā konstatēts - tādejādi citā tiesas lēmumā pretēji tiesību normām dotā ķīlas interpretācija, turklāt, pamatojoties vien uz administratores viedokli par kreditora prasījuma summas apmēru, neatbrīvo tiesu no pienākuma ievērot Civilprocesa likuma 363.^{17}pantā noteikto tiesas pienākumu pārbaudīt pārsūdzētā administratores lēmuma atbilstību normatīvo aktu prasībām.

Civilprocesa likuma 476.panta nosaka, ka likuma tulkojums, kas izteikts kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāts tiesai, kas šo lietu izskata no jauna, un kasācijas instances tiesa nenorāda savā spriedumā, kāds spriedums jātaisa, izskatot lietu no jauna.

Tiesa, izskatot sūdzību konstatē un atzīst, ka Administratora Lēmums pieņemts neievērojot Maksātnespējas likuma 73.panta pirmās daļas un 74.panta pirmās daļas (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosacījumus un citu normatīvo aktu prasības, kā tas norādīts Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments 2014.gada 31.janvāra lēmumā, kā dēļ tiesa konstatē, ka ir iestājies Civilprocesa likuma 363.^{11}panta otrajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) norādītais apstāklis - pārsūdzētais Administratora lēmums neatbilst normatīvo aktu prasībām, kā dēļ Bankas sūdzība ir apmierināma daļēji un Administratora 2012.gada 10.septembra lēmums Nr.1009/2-VP ir atceļams, Administratoram uzdodot pienākumu novērst pieļauto pārkāpumu.

Tiesa norāda, ka izskatot sūdzību, tiesa izvērtē administratora lēmuma atbilstību normatīvo aktu prasībām un ne Civilprocesa likuma, ne Maksātnespējas likuma, ne kāda cita normatīvā akta nosacījumi neparedz tiesai tiesības dot administratoram norādījumus atzīt vai neatzīt kreditora prasījumu, vēl jo vairāk – par konkrētu summu, un administratora tiesības atzīt vai neatzīt kreditora pieteikto kreditora prasījumu nosaka Maksātnespējas likuma 74.pants (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim).

Tiesa, izskatot sūdzību nekonstatēja Administratora rīcībā ļaunprātību, kā arī Banka nenorādīja un neiesniedza pierādījumus, ka Administratora Lēmuma rezultātā Parādnieka maksātnespējas procesā ir iestājušās nelabvēlīgas sekas, kā arī, 2014.gada 31.janvārī izskatot šo lietu, to nekonstatēja Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments, kā rīcībā atradās lieta.

Maksātnespējas likuma 26.panta otrā daļa (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim) nosaka, ka administrators nodrošina efektīvu un likumīgu tiesiskās aizsardzības procesa un maksātnespējas procesa norisi.

Tiesa norāda, ka administratoram maksātnespējas procesā ir noteikts pienākums nodrošināt efektīvu un likumīgu tiesiskās aizsardzības procesa un maksātnespējas procesa norisi. Ja maksātnespējas procesa gaitā administratora rīcības rezultāta kādam atsevišķam kreditoram vai kreditoru kopuma interesēm tiks nodarīts zaudējumi, tad administratora rīcība var tikt izvērtēta atbilstoši Maksātnespējas likuma 22.pantā noteiktajam vai arī atbilstoši Maksātnespējas 28.pantā un 29.pantā noteiktajam, kreditoriem ir

tiesības vērsties tiesā pret administratoru ar prasību par zaudējumu piedziņu, kas viņa vainas dēļ nodarīts kreditoriem.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 229., 230., 363.^{8}panta septīto daļu, 363.^{11}panta otro daļu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.oktobrim), tiesa

n o l ē m a

AS „SEB banka" sūdzību par maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratora /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" maksātnespējas procesā apmierināt daļēji:

atcelt maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratora /pers. A/ 2012.gada 10.septembra lēmumu Nr.1009/2-VP;

uzlikt maksātnespējīgās SIA „Valdemāra parks" administratoram /pers. A/ par pienākumu novērst pieļautos trūkumus – atkārtoti izvērtēt pieteikto kreditora prasījumu.

Sūdzību pārējā daļā – noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnesis (paraksts) I.Dzenis

NORAKSTS PAREIZS.

Tiesnesis I.Dzenis